

לים מיקצועיים, אלא משיקולים פוליטיים. אחרי תקופה של שלוש שנים יכול היה כל אחד מעובדי מחלקת-החדר שות, שבבתי הקפה הירושלמים טעמון וקמין מפגין מדי יום אומץ, גבריות ואנטי-מימסדיות, למצוא לעצמו תירוץ מדוע הוא נותן יד להדחתו של הבוס שלו. זה נזכר שיבין לא קידם אותו מס-פיק, אחר נזכר בריב שהיה לו פעם עם המנהל.

החברים

בגדו

יבין מועדום לא חשב שהפרופסור ירון ויתר חברי הליכוד בוועדה-המנהל יגלו לפתע דאגה עניינית למוסד עליו הם מופקדים, ולא יתנו ידם להדחה. אולם משני אנשי האופוזיציה בוועדה-המנהל, העיתונאי דניאל ("דני") בלוק, והעסקן המיפגתי ניסים אלמוג, הוא ציפה לתמיכה. כה שניים אלה אמנם התנגדו להדחתו של יבין, אך עשו זאת בקול ענות חלושה. אמר עליהם הפרופסור ראובן ירון: "ההתנגדות עליהם להדחת יבין היתה יותר מהסכמה מלאה. הם היו צריכים לשלם מס-שפתיים לעובדה שהם באופוזיציה, אבל הם רצו את יבין פחות ממני". במיקר רב זה צדק ירון. דני בלוק וניסים אלמוג עברו על הדחת יבין לסדר היום. לדבריהם הם מרכיבים עתה את כל הכוחות למען הבטחת מינויו של יעקוב אחימאיר לתפקיד, ולא רצו לבנון תחילת מושט על מאבקי-עקר להצלת יבין.

אך גם יבין עצמו לא נלחם. מלבד הלובי שהוא ניסה ליצור למענו, ולא בהצלחה גדולה, לא עשה יבין דבר. מייד אחרי שהודיעו לו על הדחתו, הוא ביקש, וקיבל, חופשה בת שבוע. הוא יצא עם אשתו, יוספה, וארבעת ילדיהם לנביעות: "בלי כל הליכוד של הוועדה-המנהל, בלי טלוויזיה ובלי עיתונים".

אנשי המימסד ידעו איך להשתיק כל סערה צפויה מצידו של יבין. הם נתנו לו מייד שתי סוכריות שהמתיקו את הגלולה המרה, וגרמו לכך שיבין יתנהג כמו ילד טוב. מייד אחרי חזרתו של יבין מחופשתו הוא יישלח על-ידי הרשות לכנס מנהלי-מחלקת-חדשות של איגוד השידור הא-

יו"ר ירון

כניעה לצרכי השעה?

מועמדותו. בצורה זו רוצה סער להחזיק על אחימאיר ועל צחי שימעיני למנות אותו כסגן-המנהל וכעורך חבט, ועל-ידי כך להבטיח את בחירתו כמנהל המחלקה בעוד שלוש שנים.

נראה שלשני המועמדים האחרים אין כל סיכוי. אלי ניסן מנודה במחלקת-החדר שות. הוא היה סגן מנהל המחלקה בת-קופה בה היה צבי גיל מנהלה. תקופה זו נחשבת לגרועה ביותר בכל תולדות

מועמד סער

שומר של חדשות?

ואומץ-הלב, הוא יריב גדול של השילטון הנוכחי, ומסוכן לממשלה הרבה יותר מ-חיים יבין. הטיב להביע את רגשות ה-שילטון חבר-הוועד המנהל פאפו, שאינו משתייך למישפחה הלוחמת, ולכן מביע את התנגדותו לאחימאיר: "אני מעדיף כבר את חיים יבין על פני הצדיק הידוע יעקוב אחימאיר. הוא מסמל ההתחסדות, צדקות וגילגול עיניים לשמיים". אך נראה שפאפו לא יהיה חבר בוועדת-

לשבו. יבין החליט להתנהג יפה, ולקבל את התוכנית.

עתה החל הקרב הגדול על הירי שה, שאותה משאיר יבין אחרי. את היורש תקבע ועדת מיכרוים, שבה ישבו שני חברי הוועדה-המנהל של הרשות, אחד מהקואליציה ואחד מהאופוזיציה, מנכ"ל הרשות, לפיד, מנהל הטלוויזיה, שימעיני וניסן, וצביג אגודת-העיתונאים. למיכרו יגשו, אם לא יהיו שינויים

עד הרגע האחרון קיווה חיים יבין להינצל אך לא רק אנשי הליכוד רצו

בהדחתו - גם חבריו בגדו בו. מי יהיה מנהל החדשות הבא של הטלוויזיה?

מחלקת-החדשות. גיל היה איש חלש, וניסן היה עצל. במחלקת-החדשות היה ידוע שבכל מיקרה, אפילו אם פורצת מילחמה, אין להעיר את ניסן משנתו לפני השעה 11 בבוקר. מנהל כזה, אפילו אנשי הליכוד יודעים, אסור שיהיה למחלקת-החדשות. אך גם ניסן פעל למען יצירת לובי לבחירתו, כשהוא מנסה לנגן על המימד העדתי. ניסן הוא הספרדי היחיד מכל הארבעה שהציגו עצמם לתפקיד.

סיכויו של מיכה לימור קלושים עוד יותר מאשר אלה של ניסן. לימור לא הצליח להשתלב בעבודת המחלקה מאז חזר מלונדון. יש הטוענים שיבין בלם את התקדמותו, אך אחרים אומרים, שלו היה לימור מוכשר וחרוץ, היה מצליח להתבלט, ולעבוד חרף התנגדותו של יבין. ההסבר להיענות הוועדה-המנהל לדרישתו של חיים יבין להחליט כבר עכשיו לגבי עתידו, במקום בחודש אוקטובר, טמון בשמו של מי שהיה צריך להיות המועמד החמישי לתפקיד, אברהם ("כר") קושניר. קושניר היה ראש הדסק הכלכלי בטלוויזיה, וקשרי אחרים מהפך, קשרים מצויינים עם ראשי הליכוד. כתש-לום עבור יחסו אליהם קיבל כושי את תפקיד הציר הכלכלי בשגרירות ישראל בלונדון.

כשחיפשו ראשי-הליכוד מועמד אחר במקומו של יבין, הועלה שמו של קושניר הנאמן. הם היו איתו במשאומתן ארוך, והבטיחו לו את התפקיד, אם רק יסכים. בשלב מסוים נדחתה הטלפון בין יבין וקושניר, ולמה היה שקושניר מסכים לחזור לארץ, ולקבל את ניהול המחלקה או הודיעו ליבין שהפור נפל. רק אחר-כך התחרט, ככ הניראה, קושניר, והחליט להישאר בלונדון במקום להיכנס למה שהוא כינה פעם: "קן הצרעות הגדול ביותר בארץ", בהתייחסו למחלקת-החדשות של הטלוויזיה.

המיכרוים. ככל הנראה, יהיו מיכה ירון או צבי ("הזי") זינדר חברים בוועדה זו מטעם הקואליציה. גם אם הם יתנגדו לאחימאיר, מובטחת לו תמיכה של איש האופוזיציה, ושל נציג אגודת-העיתונאים. גם לפיד יתמוך, ככל הנראה, באחימאיר. לפיד עדיין טווה את מערכת הקשרים והיחסים שלו עם המערך, ולדעתו מינויו של אחימאיר יירצה את שימעיני פרס, ויבן טיח אולי את המשך עבודתו של לפיד ברשות, גם אחרי שהמערך יעלה לשיל-טון. לגבי הצבעתו של שימעיני עדיין חלוקות הדעות. יש הטוענים ששימעיני יחשוב שבמקרה זה הבוס שלו הוא לפיד, ולכן יצביע עבור אחימאיר, ויש הטוענים ששימעיני יחליט שהבוס שלו במקרה זה הוא הפרופסור ירון, ואז הוא יצביע נגד אחימאיר.

קו

הצרעות

המועמד האחר הוא טוביה סער. סער הוא איש רדיו וטלוויזיה ותוק, ששהה תקופה ארוכה בחוץ-לארץ, שלא במסגרת הרשות, ושם רק לפני כמה שנים לישראל. את סער אין אהבים במחלקת-החדשות, ואין לו כמעט ידיד אחד שם. יריביו של סער טוענים שהוא ישתמש בסמכויותיו כמנהל-החדשות, אם ייבחר, כדי למצוא-אחן בעיני הממונים עליו, וכי יהפוך לשומר של מחלקת-החדשות במקום למנהל שלה.

בשבעות האחרונות עבד סער קשה כדי להקים לעצמו לובי של אישי-ציבור וחברי-ריכנסת. למרות שאחימאיר לא ערך אפילו שיחה אחת במגמה להשיג לעצמו תמיכה עדיין חושבים שבמיקרה זה ינצח השכל הישר, ואחימאיר ייבחר. אולם גם כשהיה ברור לסער שאין לו כל סיכוי נגד אחימאיר, הוא יגיש את

של הרגע האחרון, ארבעה מועמדים: סגנו של יבין יעקוב אחימאיר, עורך מוקד טוביה סער, מי שהיה בעבר הרחוק סגן מנהל מחלקת החדשות ועורך התוכנית הכושלת דלת פתוחה, אלי ניסן, ומי ש היה כתב הטלוויזיה בלונדון מיכה לימור. אין ספק שהטוב ביותר לתפקיד, ובעל הסיכויים הרבים ביותר הוא יעקוב אחימאיר. אנשי הליכוד אינם יכולים להתנגד לו בריש גלי משום שאחימאיר בא מה-מישפחה הלוחמת, אולם גם הם יודעים שאחימאיר, בעל המצפון, הכבוד-העצמי

רופי, שיערך בסרדיניה, כוונתם של כניסם כאלה היא לערוך השתלמויות למנהלי מחלקת-חדשות. מהבחינה העניינית, לא היה צריך יבין לנסוע, ונסיעתו היא בני-בזו כספי ציבור. כשהוא יחזור, הוא כבר לא יהיה יותר מנהל-מחלקת-חדשות, וכל מה שהוא יכול ללמוד בכנס לא יוכל לשרת אותו או את הטלוויזיה.

הסוכריה השנייה היא סוכריה-עליתנאי. ליבין הוסבר שאם הוא יתנהג יפה, הוא לא יהיה סתם כתב במחלקה, אלא יקבל תוכנית ראינות אישית, שתשודר את

חבריו עזבו

אופוזיציה לאומית-דתית